

Boycot en chantage: het doel heiligt niet als de middelen niet deugen!

Met zijn opiniestuk '*Waarom geen regering zonder de PS?*' (DM 29/03/2011) probeert N-VA huisideoloog Bart Maddens zich opnieuw in de kijker te werken. Hij herhaalt er een these die hij eerder op 19 oktober in dezelfde krant had gelanceerd, namelijk 'Geen staats hervorming, geen PS in de regering!' Maar wel een rechts beleid zonder de PS, wellicht ook zonder meerderheid in Franstalig België. Hij voegt daar nu nog een tweede scenario aan toe, namelijk de voortzetting van de pseudo-regering van veel meer dan lopende zaken, die echter vanuit de Vlaamse deelstaat volledig zou worden gegijzeld, waarbij de Vlaamse regeringsleden en verkozenen in het federale parlement zich met instemming als feitelijke stromannen (en -vrouwen) van de Vlaamse regering zouden laten gebruiken. Dat is dan de manier om een feitelijke confederale structuur op te dringen, waarbij het federale beleidsniveau volledig door de deelstaten wordt geconditioneerd.

Bij het lezen van dit stuk dringt zich alweer de vraag op waar voor Maddens – en waarschijnlijk voor de N-VA – de echte prioriteit ligt: bij een staats hervorming die de Vlaamse instellingen meer macht en middelen bezorgt, of bij een rechts beleid? De Vooruitgroep beweert al langer dat het met name de patronale supporters van de N-VA vooral om dat laatste te doen is. De herziene Maddens-doctrine lijkt dat alleen maar te bevestigen.

Belangrijker echter is de toch wel merkwaardige opvatting over democratie die uit het stuk van Maddens spreekt. Telt de wil van de meerderheid van de kiezers dan wel als het om het Noorden gaat maar niet voor Franstalig België? En wat te denken van nationale mandatarissen die instemmen met hun eigen stromansschap en zichzelf tot stemmachines van de Vlaamse regering – of zelfs van de Vlaamse partijbureaus – degraderen? En het mandaat van de kiezer dan? Worden verkiezingen dan niet door de politieke klasse zelf tot farce verklaard? De Vooruitgroep herinnert eraan dat Maddens één van de ondertekenaars was van de recente oproep van de Gravensteengroep aan alle partijen met de vraag "*Landgenoten, nemen jullie het herstel van de democratie ernstig?*" (De Morgen, 11/03/2011). Hoe verhouden de nieuwe voorstellen van Maddens zich tot dit pleidooi voor democratisch herstel?

Maddens ergert zich behoorlijk aan de verwachting van alle andere partijen – ook de Vlaamse – van loyaliteit van de N-VA ten aanzien van het centrale Belgische beleidsniveau, als voorwaarde om in een Belgische regering en in een federale meerderheid te kunnen stappen. Ongehoord volgens Maddens, alsof je Open VLD zou vragen om het communisme te bewieroken. Deze ongelukkige vergelijking legt waarschijnlijk meer bloot dan Maddens had bedoeld. Ze raakt de kern van het probleem!

Niet het einddoel van de partij is het probleem. Reeds eerder schreef onze groep dat het een democratisch recht is van de N-VA om een Vlaams natievormend project na te streven en daarrond consensus te zoeken bij de kiezer. Tot nader order heeft zij slechts een relatieve meerderheid in één helft van het land. Dat geeft haar niet het democratische recht om het federale niveau van binnenuit te verlammen en een heel land in zijn wurggreep te houden.

Een vergelijking met socialistische partijen in de eerste helft van de vorige eeuw maakt dat nog duidelijker. De BWP in België en andere democratisch linkse partijen in de rest van Europa waren gewonnen voor het omverwerpen van het kapitalisme en de vestiging van een socialistische maatschappij langs democratische weg. Zij waren er zich van bewust dat dit slechts legitiem kon via een duidelijke democratische meerderheid, die ze echter niet hadden. Zij kozen voor deelname aan coalitieregeringen, waarbij ze hun relatieve sterkte gebruikten voor het afdwingen van hervormingen, om zo onmiddellijk het lot van de werkende klasse te verlichten. Zij hebben hun positie in regeringen en politieke meerderheden nooit gebruikt om het functioneren van het systeem als geheel van binnenuit te dwarsbomen! Dat zou trouwens ook niet in het belang geweest zijn van de werkende klasse zelf! Waarom zou het dan legitiem moeten zijn dat de N-VA haar deelname aan het federale beleidsniveau gebruikt om het van binnenuit aan te tasten – of om zich altijd en d'office te verzetten tegen elke maatregel die het centrale beleidsniveau ten goede komt of de

deelstaatoverschrijdende samenhang bevordert? Deze halsstarrigheid is evenmin in het belang van de mensen in dit land!

De mensen verwachten terecht dat de politieke klasse datgene doet waarvoor ze het vertrouwen van de kiezers heeft gevraagd en dat is besturen, problemen oplossen. Als daarvoor een hervorming van de instellingen nodig is, dat ze die instellingen dan hervormt. Daarbij is het noodzakelijk dat men streeft naar een bestel dat niet alleen anders is, maar ook aantoonbaar beter werkt. Dat kan niet als men bij die hervorming niet ook criteria van efficiëntie hanteert, zowel voor de delen als voor het geheel. Dat kan niet als men niet zorgt voor voldoende cohesie tussen de delen en het geheel. Dat kan zeker niet – ook niet in een confederale constructie – als de verschillende geledingen elkaars rol en functie betwisten, erger nog: elkaar doelbewust couilloneren. Het propageren van dit oneigenlijke machtsgebruik – zoals Maddens doet – staat op gespannen voet met de democratie. Welke bevoegdheden het federale niveau ook zal behouden, de politieke klasse – inclusief de N-VA – zal de condities moeten creëren opdat dit niveau dat doeltreffend kan doen en daartoe ook over de nodige middelen kan beschikken. Het is dus niet meer dan logisch dat de politieke partijen wier doelstelling het niet is om België op te splitsen in afzonderlijke staten, deze eis stellen. Tot nader order vertegenwoordigen ze samen nog steeds een politieke meerderheid en vertolken ze de wil van de overgrote meerderheid van de bevolking, ook in Vlaanderen.

De **Vooruitgroep**: Johan Van Hoorde, Leen Van der Vorst (Victoria Deluxe), Bambi Ceuppens (KMMA), Karim Zahidi (UA), Lieven De Cauter (KUL), Hendrik Pinxten (UGent), Jan Blommaert (Ugent & Tilburg), Sami Zemni (Ugent), Pascal Debruyne (Ugent), Dominique Willaert (Victoria Deluxe), Monika Triest, Dirk Tuypens (acteur), Erik Swyngedouw (University of Manchester), Herman De Ley (Ugent), Eric Goeman (woordvoerder Attac Vlaanderen, voorzitter Democratie 2000), Aleidis Devillé (KUL), Koen Dille, Eric Corijn (VUB), Fernand Tanghe (UA), Pieter Saey (UGent)